

Sygn. akt II CSK 400/14

POSTANOWIENIE

Dnia 23 stycznia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z powództwa W. M. przeciwko E. L.

o zapłatę kwoty 125.797,94 zł

oraz z powództwa wzajemnego E. L.

przeciwko W. M.

o zapłatę kwoty 70.000 zł,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 23 stycznia 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powódki - pozwanej wzajemnej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 23 grudnia 2013 r., sygn. akt I ACa [...],

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

2. zasądza od W. M. na rzecz E. L. kwotę 1800 (jeden tysiąc osiemset) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna może zostać przyjęta do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Wymienione, kwalifikowane przesłanki wskazują, że przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest usprawiedliwione jedynie wtedy, gdy realizuje ona swą funkcję publicznoprawną, pozostawiając interes prywatny strony na drugim planie. Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie rozpoznaje sprawy, a jedynie skargę kasacyjną, będącą szczególnym środkiem zaskarżenia i jego kognicja na tym etapie postępowania kasacyjnego nie obejmuje oceny zasadności samych podstaw skargi kasacyjnej.

Powódka - pozwana wzajemna, jak wynika z wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, powołała przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., to jest oczywistą zasadność skargi kasacyjnej.

Analiza treści tego wniosku i jego uzasadnienia nie daje jednak podstaw do stwierdzenia, że wymieniona przez skarżącą przesłanka wystąpiła. Zwrócić należy, bowiem uwagę, że z oczywistą zasadnością skargi kasacyjnej mamy do czynienia wówczas, gdy trafność zarzutów skargi jest zauważalna od razu, na pierwszy rzut oka, bez przeprowadzania wnikliwej analizy. Chodzi, więc o szczególne, kwalifikowane wypadki naruszenia prawa przez sąd drugiej instancji dostrzegalne w sposób oczywisty dla przeciętnego prawnika (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 197/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49). Taka sytuacja w sprawie nie ma miejsca.

W świetle powyższego, nie stwierdzając wystąpienia nieważności postępowania (art. 398⁹ § 1 pkt 3 k.p.c.), należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w związku z art. 398²¹ k.p.c. i w związku z § 6 pkt 6 oraz § 13 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie

opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348 ze zm.).